

nawet nie miało ono charakteru jawnego. Natomiast inną osobą uprawnioną do wystawiania dokumentu może być „osoba fizyczna, która na mocy ściśle określonej, szczególnej delegacji o charakterze prawnym, istniejącej już w chwili popełnienia przez nią czynu zabronionego, jest upoważniona do wystawiania określonych dokumentów w imieniu lub na rzecz innej osoby”.²

Natomiast przepis art. 160 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność karną dla sprawcy, który naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Jednocześnie, ustawa przewiduje surowszą sankcję karną w postaci kary pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 wobec sprawcy, na którym ciąży obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo (§ 2).

Znamię narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu może zostać zrealizowane w jeden z trzech sposobów: przez sprowadzenie zagrożenia, jego znaczące zwiększenie, a także – w przypadku gwaranta nienastąpienia skutku przy przestępstwach z zaniechania – przez niespowodowanie jego ustąpienia albo zmniejszenia³. Podkreśla się, że źródłem obowiązku gwaranta może być m.in.: umowa, uprzednie zachowanie się gwaranta stwarzające zagrożenie dla dobra prawnego czy też skonkretyzowana sytuacja faktyczna, w której w sposób jednoznaczny urzeczywistnia się powstanie po stronie tej osoby wymagania zapobieżenia powstaniu skutku stanowiącego znamię określonego czynu zabronionego. Jako źródło prawnego, szczególnego obowiązku lekarza wskazują się m.in. umowę o pracę, umowę cywilnoprawną zawartą z podmiotem leczniczym czy też umowę z pacjentem zawartą w ramach prowadzenia prywatnej praktyki lekarskiej⁴.

Należy pamiętać o tym, że każda indywidualna sprawa podlega ocenie przez organ procesowy według dyrektyw wynikających z tzw. zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w treści przepisu art. 7 Kodeksu postępowania karnego, mówiącej o tym, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

² M. Mozgawa, Komentarz do przepisu art. 271 Kodeksu karnego, tezy 3, 7, LEX.

³ M. Mozgawa, Komentarz do przepisu art. 160 Kodeksu karnego, teza 4, LEX.

⁴ R. Tymiński, Kodeks karny. Przepisy stosowane w sprawach medycznych. Komentarz do przepisu art. 160 Kodeksu karnego, teza 2.4, LEX.

Reasumując, nie ma konieczności wprowadzenia do k.k. odrębnego typu czynu zabronionego, który miałby penalizować opisane w treści petycji zachowania. Prawnokarna ocena takich zachowań może odbywać się przez pryzmat przywołanych przepisów, w zależności od znamion zrealizowanych przez sprawcę czynu. Nie jest zatem potrzebne w przedmiotowym zakresie tworzenie odrębnych regulacji, które stanowiłyby przejaw zbędnej kazuistyki.

Mając powyższe na uwadze, postulat dotyczący zmian w k.k. jest nieuzasadniony.

Z poważaniem

Jakub Kalbarczyk

Zastępca Dyrektora

Departament Prawa Karnego

/podpisano elektronicznie/